

Tokár Gábor

A 75-ÖS KÖRZET

Második kiadás

2. rész

Boston,
2013. november 9. szombat
10 óra 10 perc

Az FBI bostoni kirendeltsége alig néhány perces sétára helyezkedett el a Somerset Streettől. Szombat lévén, a hivatal szokásos pörgése és szakadatlan zaja mintha megszűnt volna, vagy legalábbis látványosan lecsökkent, ám még így is voltak olyanok, akik munkával töltötték el az egyébként munkaszüneti napot. Az épület egyes szintjein elegáns ruhákba öltözött hivatalnokok teljesítettek szolgálatot, ám a mai nap nem akadt túl sok tennivalójuk. A körözött személyek ügyében egyetlen lépéssel sem jutottak előrébb, így a legtöbbben csupán az aktáikat rendezgették, vagy kormányzati feladatokat teljesítettek.

Tallulah Simmons az épület dohányzójában állt, és vadul szívta cigarettáját. A nő a munkájának élt, és a hét százhatvannyolc órájából legalább a felét ebben az épületben töltötte. Szerette a hivatását, és mélyen lenézte azokat, akik folyton keseregtek, ha a munkájukról beszéltek. Az ő életfilozófiája szerint, ha valaki nem szereti a munkáját, azért egyes egyedül az adott személy a felelős. Ő pedig nagyon szerette a munkáját, és most is csupán öt percet engedélyezett magának azért, hogy másik szenvedélyének adózhasson.

Közben kibámult az ablakon az ébredező Bostonra, és némán figyelte, amint az emberek, mint a hangyák, sietnek dolgukra. Unottan pöccintette meg cigarettáját, és a hamu a földre hullott. A következő pillanatban nyílt a dohányzó ajtaja, és egy jól fésült fiatal-

ember lépett a helyiségbe, aki azonnal legyezni kezdte maga körül a levegőt.

– Simmons! Ezt látnia kellene.

– Mi az, Hartman? – kérdezte Simmons, továbbra sem véve le pillantását a bostoni látképről.

A Hartmannek nevezett férfi megdöbbsent, hogy a nő már a hangjáról felismerte őt, de ennek most nem adott hangot.

– A G18-as kamera bekapcsolt – felelte Hartman.

Tallulah Simmons majdnem elejtette ujjai közé csíptetett cigarettáját, majd elfordította pillantását az ablaktól, és most először volt hajlandó Hartman szemébe nézni.

– Azonnal megyek – mondta, majd elnyomta cigarettáját egy fém hamutartóban, és távozott a dohányzóból.

Kész örület. Az a kamera azóta nem kapcsolt be, amióta Zimmermann rejtélyes módon eltűnt. Vajon kinek lehetett hozzáférése az iroda kulcsához?

Miközben ezek a gondolatok kavargtak a fejében, Hartman egy hatalmas terembe vezette őt, ahol egymással párhuzamosan álltak a hosszú asztalok, és mindegyiken egy monitor kapott helyet. A monitorok közül csupán néhány volt bekapcsolva, és Tallulah csupán elmosódott szám- vagy betűsorokat vélt felfedezni rajtuk. Hanyagul köszöntötte kollégáit, majd követte Hartmant, aki az egyik bal oldalon álló asztalhoz vezette őt.

Tallulah Simmons azonnal átlátta a helyzetet. A képernyőn egy kamera képe volt látható, amely az iroda sarkában kapott helyet, így mindent lehetett látni. Az íróasztal körül ebben a pillanatban két férfi állt: egy középkorú, legfeljebb negyven éves, kissé komor kinézetű férfi, és egy nála jóval fiatalabb kamaszgyerek, és mindketten elmélyülten kerestek valamit.

Tallulah érezte, amint az adrenalin felgyorsítja a szívverését.

– Mikor kapcsolt be? – kérdezte végül Hartmant.

– Körülbelül húsz perce – felelte a férfi.

– És miért nem értesített azonnal? – kérdezte megemelt hangon Tallulah. – Világosan megmondtam, hogy ha a G18-as kamera működésbe lép, azonnal jelentsék!

Kiáltására néhány hivatalnok felnézett aktuális teendőjéből, de nem tulajdonítottak túl nagy jelentőséget az üggynek. Simmons hullámvasút-szerű érzelmi ingadozásairól volt ismert, így sokan szinte azonnal visszafordították pillantásukat a számítógépek monitorjára.

– Sajnálom, asszonyom – szabadkozott halkán Hartman.

– Azonnal adja le a jelentését a feletteseinek! – hangzott Simmons parancsa, majd a nő lélekszakadva rohant ki az irodából.

Ellenőrizte, hogy nála van-e a pisztolya, majd rohanni kezdett a főbejárat felé, miközben némán fohászzkodott azért, hogy nehogy túl késő legyen.

Boston,
2013. november 9. szombat
9 óra 48 perc

Miután Cartridge és John beléptek Zimmermann irodájába, szinte azonnal ámulatba ejtette őket az a bizarr, belső dekoráció, amely fogadta őket. Zimmermann valóban remekül egyesítette két szakterületét: a tudományt és a történelmet.

A körülbelül négyszer négy méteres szoba bal oldali falánál egy plafonig érő, fekete szekrénysor állt, amelynek polcain alfabetikus sorrendbe állítva a legkülönbözőbb könyvek sorakoztak. Némelyik kötet olyan vastag volt, hogy Cartridge csodálta, miszerint ilyen vastag könyveket egyáltalán kiadnak egy kötetben. A férfi csupán futólag olvasta el a könyvek gerincére írt neveket és címeket. Volt itt minden, ami egy történész számára szem-szájnak ingere lehetett: Kissinger, Zweig, Taylor, Davies és Manfred mellett helyet kaptak itt életrajzok, monográfiák és forrásgyűjtemények. Ennek szöges ellentétéként az egyik polcon az energiakutatás mestereinek művei, fizika tankönyvek és kémiai szakkönyvek sorakoztak. Cartridge nehezen tudott volna kevésbé ellentmondásos magánkönyvtárat elképzelni.

A szekrénysor mellett néhány méterrel egy fekete íróasztal állt, rajta egy henger alakú tolltartóban néhány tollal, és egy számítógéppel, amelynek billentyűzete az asztal lapja alá rejtett görgethető fiókon pihent. A monitor mellett dossziékat halmoztak egymásra, amelyekben tucatnyi papírlapot tároltak. Az íróasztallal szemközt egy zöld bőrkanapé állt a sarokban, mellette egy éjjeliszekrényhez hasonló bútordarabbal, amelyen egy asztali lámpa állt magányosan. A kanapé másik oldalán két szék pihent. A bútorokat egy modern perzsasző-